

[Holger Eriksen.]

I § 3 hedder det videre, at Indlæggelsen bortset fra særlig paatrængende Tilfælde kun kan ske paa Grundlag af en Lægeerklæring, som hviler paa en inden for de sidste 4 Uger før Indlæggelsen foretagen Undersøgelse. Med den lange Ventetid for Indlæggelse, som vi desværre har, er en saadan Bestemmelse sikkert meget paa-krævet.

§ 4 bestemmer, at Sindssygeanstaltens Overlæge skal afgøre, om Betingelsen for Indlæggelse er opfyldt, og om Patienten bør modtages.

Jeg vil nu gerne her sige lidt om Muligheden for, at Lægens Skøn, som jeg talte om før, kan være forkert. At der med Vilje, altsaa f. Eks. som Følge af Bestikkelse fra eventuelle Arvingers Side, skulde skønnes forkert, kan man vist ganske se bort fra; det vil jo i Løbet af meget kort Tid blive opdaget paa Anstalten, hvortil Patienten kommer. Lad gaa, at man i et Skuespil af Hauptmann — jeg tror, det hedder „Før Solnedgang“ — kan faa en Læge til at beordre Indlæggelse, jeg tvivler derpaa, men det vil dog for de eventuelle Arvinger ikke have nogen som helst Betydning, fordi det alligevel vil blive omstødt, naar Patienten kommer til Anstalten, og det eneste, der i saa Tilfælde er sket, er, at vedkommende Læge har lidt et alvorligt Prestigetab, noget, som jeg nok tror at alle Læger skal betakke sig for. Saa kunde Overlægen være med i Komplottet, kan man indvende. Ja vel, men ogsaa en normal Person kan løbe den aller alvorligste Risiko, hvis to Mænd aftaler at vidne falsk imod ham. Endelig siger § 1, at den, der indlægges mod sin Vilje, kun kan indlægges paa et af Statens eller Kommunens Hospitaler. Mon nogen derefter tør hævde, at der er en Mulighed for bevidst Overgreb til Stede? Saa er der tilbage, at Lægen eventuelt har savnet den nødvendige Evne til at skønne rigtigt, men her lægger jeg Vægt paa den højtærede Justitsministers Udtalelse om, at Loven kun gælder for udtalt sindssyge. Saadanne Tilfælde maa være meget lette at konstatere. Nærer Lægen den mindste Tvivl, vil han selvfølgelig enten skønne, at vedkommende ikke er sindssyg, eller henvise Tilfældet til en Specialist. Jeg erkender gerne, at Afgørelsen i nogen Grad vanskeliggøres for Lægen derved, at den syge ifølge Sygdommens Natur momentant kan være fuldstændig normal, men, som sagt, Lægen skal nok vente med at afgive sit Skøn, til han er aldeles sikker. § 5 bestemmer bl. a., at Politiet, hvis det er nødvendigt, skal være behjælpeligt ved

Tvangsindlæggelse, og at Patienter, som paa Politiets Foranstaltning begæres indlagt som farlige for sig selv, straks skal modtages paa Statens eller Kommunens Hospitaler. Man kan naturligvis ikke risikere, at Patienter, hvis Sygdoms Farlighed er konstateret, gør en Ulykke paa sig selv i en kortere eller længere Ventetid, og er Patienten saa indlagt paa Sindssygeanstalten, ophører Staten ikke med at varetage hans Interesser, nej, saa skal han have en Tilsynsværge, til hvem han har Lov til at skrive lukkede Breve, og som bl. a. skal drage Omsorg for, at Opholdet paa Anstalten ikke varer længere end nødvendigt. Er Indlæggelsen sket med Politiets Bistand, saa skal en saadan Værge beskikkes. I alle andre Tilfælde skal det ske, hvis Patienten selv ønsker det. Den Person, der har begæret Indlæggelsen, kan ikke blive Værge. Jeg kommer saa til Mulighederne for Udskrivning. § 7 bestemmer kort og klart, at hvis en Patient er helbredet, saa skal han udskrives, medmindre han er indlagt ifølge Dom eller i Henhold til Afgørelse af Overøvrigheden, fordi han frembød Fare for Retsikkerheden. I saadanne Tilfælde skal der gøres Indstilling om Udskrivning til vedkommende Ret eller Myndighed, derimod skal Udskrivning nægtes, naar den anses for uforsvarlig, enten fordi Patienten er farlig for sig selv eller andre, eller fordi Udskrivningen væsentligt vil forringe Ud-sigterne til Helbredelse. I alle andre Tilfælde skal Udskrivning tillades, medmindre den antages at ville medføre væsentlige Ulemper for den syge selv. Der stod i Forslaget af 1930 „eller for andre“, men disse tre Ord er strøget. Bruges denne Begrundelse, skal Justitsministeren dog tiltræde Nægtelsen, før den bliver effektiv. Begæring om Udskrivning kan fremsættes af Patienten selv eller hans nærmeste, og afslaa den, kan der appelleres til Justitsministeren.

Som anført i Bemærkningerne bygger Forslaget paa en Betænkning, som Familie-retskommissionen i Forbindelse med sagskyndige Læger afgav i 1927. Et Medlem, Sundhedsstyrelsens tidligere Formand Dr. Tryde, indtog det Særstandpunkt, at Tvangsindlæggelse kun skulde kunne ske, naar der var et Risikomoment til Stede. Han forkastede altsaa det kurative Hensyn. I alle Tilfælde, hvor der ikke forelaa et Risikomoment, forlangte han en juridisk Umyndiggørelse, før Tvangsindlæggelse kunde finde Sted. Jeg tror dog ikke, dette Standpunkt er overensstemmende med Hensynet til, hvad der gavner Patienten mest. Det vilde jo i mange Tilfælde medføre, at en